

Ιστορίες του Νασρεντίν Χότζα

Πηγή <http://www.pare-dose.net/2642>

Ο Νασρεντίν καθόταν στην όχθη ενός ποταμού, όταν κάποιος που βρισκόταν στην άλλη όχθη του φώναξε:

- 'Ει! Πως θα έρθω απέναντι;
- Μα είσαι απέναντι, του απάντησε ο Νασρεντίν.

Σε μια συνάντηση ρώτησε κάποιος τον Νασρεντίν:

- Πόσων χρονών είσαι Χότζα;
- Πενήντα, απάντησε εκείνος.
- Το ίδιο μου είπες και πριν δυο χρόνια που συναντηθήκαμε και σε ξαναρώτησα.
- Ναι, είμαι πάντα σταθερός στις απόψεις μου.

Ο Νασρεντίν είχε στήσει έναν πρόχειρο πάγκο με μια επιγραφή που έγραφε: «Δίνω απαντήσεις για 2 οποιοσδήποτε ερωτήσεις, μόνο για 100 ασημένια νομίσματα».

Ένας άντρας που ήθελε να κάνει ερωτήσεις, πήγε τότε στον πάγκο και του έδωσε τα 100 ασημένια νομίσματα, λέγοντας:

- 100 ασημένια νομίσματα, για 2 μόνο ερωτήσεις, είναι λίγο ακριβά, δεν νομίζεις;

Και η απάντηση του Νασρεντίν:

- Είναι. Η επόμενη ερώτηση παρακαλώ;

Ο Νασρεντίν βρέθηκε κάποτε σε μια γειτονική πόλη στην οποία κανείς δεν τον γνώριζε.

Αφού τέλειωσε τις δουλειές του, πριν πάρει τη στράτα του γυρισμού σκέφτηκε να πάει να κάνει ένα λουτρό στο χαμάμ της πόλης το οποίο ήταν ονομαστό.

Καθ' ό,τι φτωχικά ντυμένος, οι υπάλληλοι δεν τον περιποιήθηκαν. Δεν τον βοήθησαν να γδυθεί και να ντυθεί, του έδωσαν μια άπλυτη πετσέτα και ένα απλό σαπουνάκι και κανείς δε φρόντισε να τον τρίψει.

Όταν ο Νασρεντίν τελείωσε έδωσε στους υπαλλήλους από ένα χρυσό νόμισμα. Οι υπάλληλοι τα 'χασαν και μετάνιωσαν για την επιπολαιότητά τους να παρασυρθούν από την εξωτερική εμφάνιση και να μην περιποιηθούν τον πελάτη τους όπως του έπρεπε.

Μετά από μια εβδομάδα ο Νασρεντίν ξαναβρέθηκε στην ίδια πόλη και αφού ξεμπερδεψε τις δουλειές του ξαναπήγε στο χαμάμ, πάντα το ίδιο φτωχικά ντυμένος.

Οι υπάλληλοι τον περιποιήθηκαν αρχοντικά. Τον βοήθησαν να γδυθεί και να ντυθεί, του έδωσαν μια πεντακάθαρη μεταξωτή πετσέτα, του πήγαν χίλιων λογιών αρωματισμένα σαπούνια, τον άλειψαν με χίλια μυρωδικά και τον έτριψαν καλά. Και όταν ο Νασρεντίν ήταν έτοιμος να φύγει έτειναν χαμογελαστοί τις παλάμες τους λαχταρώντας ένα ακόμη χρυσό νόμισμα. Ο Νασρεντίν όμως τους έδωσε από ένα χάλκινο πιάστρο.

Βλέποντας την έκπληξη ζωγραφισμένη στα μάτια τους, ο Νασρεντίν τους λέει:

- Για τη σημερινή περιποίηση σας πλήρωσα την προηγούμενη εβδομάδα. Τώρα σας πληρώνω για την προηγούμενη περιποίηση.
-

Ένας ξένος φάνηκε στην πόλη, έδειξε ένα πουγκί και είπε ότι είναι γεμάτο διαμάντια και θα τα δώσει σε όποιον του δώσει την ευτυχία. Τον στέλνουν στον Νασρεντίν Χότζα.

Βρίσκει το Νασρεντίν αραχτό κάτω από ένα δέντρο, να το έχει ρίξει στον ύπνο.

- Αυτά τα διαμάντια θα τα δώσω σ' όποιον μου δώσει την ευτυχία, του λέει.

Ο Νασρεντίν σηκώνεται, ξεσκονίζεται, αρπάζει το πουγκί και εξαφανίζεται!

Ο πλούσιος ξεσήκωσε όλο τον κόσμο για να βρει τον κλέφτη Νασρεντίν. Τίποτα. Απογοητευμένος, επιστρέφει στο δέντρο να πάρει το άλογο να φύγει.

Εκεί, βλέπει το Νασρεντίν με προσκέφαλο την ίδια πέτρα να βρίσκεται στο επόμενο ημίχρονο του μεσημεριού. Ορμάει πάνω του, αλλά αυτός βγάζει το πουγκί και του το δίνει πίσω, λέγοντας:

- Ορίστε, η ευτυχία σου!

Ο Νασρεντίν ερέθιζε συνεχώς τους φίλους του με την αιώνια αισιοδοξία του. Όσο άσχημη κι αν ήταν μια κατάσταση, εκείνος έλεγε πάντοτε:

- Θα μπορούσε να είχε συμβεί κάτι χειρότερο.

Για να τον θεραπεύσουν από αυτή του την ενοχλητική συνήθεια, οι φίλοι του αποφάσισαν να του παρουσιάσουν μια κατάσταση τόσο μαύρη, τόσο ζοφερή, που να μην μπορούσε ο Νασρεντίν να βρει καμία ελπίδα σ' αυτήν.

Μια μέρα, ένας απ' αυτούς τον πλησίασε στο καφενείο και του είπε:

- Νασρεντίν, άκουσες τι συνέβη στον Αλί; Χθες βράδυ, πήγε στο σπίτι του, βρήκε τη γυναίκα του στο κρεβάτι με έναν άλλο άντρα, τους σκότωσε και τους δύο κι ύστερα αυτοκτόνησε.

- Τρομερό, θα μπορούσε όμως να είχε συμβεί κάτι χειρότερο, είπε ο Νασρεντίν.

- Τι στα κομμάτια θα μπορούσε να είχε συμβεί, που να ήταν χειρότερο απ' αυτό;

- Αν είχε συμβεί προχθές, τώρα θα μπορούσα να είμαι εγώ ο σκοτωμένος.

Μια μέρα, ο βασιλιάς αποφάσισε όλοι οι υπήκοοί του να λένε την αλήθεια. Στήθηκε μια κρεμάλα έξω από τις πύλες τις πόλεις και ανακοινώθηκε ότι όποιος μπαίνει στην πόλη οφείλει να απαντήσει ειλικρινά σε μια ερώτηση που θα του γίνει.

Ο Νασρεντίν ήταν πρώτος. Ο λοχαγός της φρουράς τον ρώτησε:

- Που πας; Πες την αλήθεια αλλιώς θα εκτελεστείς.

- Πάω να πεθάνω στην κρεμάλα, είπε ο Νασρεντίν.

- Δεν σε πιστεύω.

- Πολύ καλά, αν σου είπα ψέματα να με κρεμάσεις!

- Ναι, αλλά τότε θα είχες πει την αλήθεια!

- Ακριβώς. Την δική σου αλήθεια.

Ο Νασρεντίν αποφάσισε ένα ηλιόλουστο πρωινό να κάνει έναν όμορφο περίπατο κατά την θάλασσα. Καθώς πλησίαζε στη προκουμαία άκουσε φωνές και είδε πολύ κόσμο συγκεντρωμένο να χειρονομεί και να τρέχει πάνω κάτω. Πλησίασε πιο κοντά και είδε έναν άνθρωπο που είχε πέσει κατά λάθος στο νερό. Όπως δεν ήξερε κολύμπι, κτυπούσε πανικόβλητος χέρια και πόδια, χανόταν μέσα στο κύματα και όποτε κατόρθωνε να βγάλει λίγο το κεφάλι του καλούσε μισοπνιγμένος σε βοήθεια.

Οι άνθρωποι έσκυβαν όσο μπορούσαν πάνω από το νερό και του φώναζαν:

- Δώσε μας το χέρι σου! Δώσε μας το χέρι σου!

Τίποτα αυτός! Σαν να ήταν κουφός συνέχιζε να χτυπιέται. Οι άνθρωποι όλο και πλήθαιναν γύρω του και του φώναζαν όλο και πιο δυνατά:

- Βρε άνθρωπε, δεν ακούς; Δώσε μας το χέρι σου! Θα πνιγείς!

Τίποτα αυτός.

Κάποια στιγμή, μέσα στο πανικό και την αγωνία που επικρατούσε, επειδή κανείς δεν ήθελε να πνιγεί ο άνθρωπος αυτός, αλλά και κανείς δε μπορούσε να κάνει τίποτα περισσότερο, κάποιος πήρε είδηση τον Νασρεντίν που παρακολουθούσε ατάραχος τη σκηνή.

Να ο Χότζας, αναφώνησε το πλήθος. Κάντε χώρο να κάνει κάτι. Σίγουρα θα ξέρει αυτός τι να κάνει, σαν άνθρωπος του Θεού που είναι.

Αμέσως τότε όλοι έκαναν χώρο και ο Νασρεντίν έσκυψε στο νερό και κάτι είπε σιγανά στον μισοπνιγμένο. Αμέσως τότε εκείνος έδωσε το χέρι του και ο Νασρεντίν το έπιασε και τον έσυρε έξω.

Οι άνθρωποι έμειναν τότε με ανοιχτό το στόμα.

- Βρε, είπαν! Βρε Χότζα μας, καλέ μας Χότζα, τι του είπες του ανθρώπου και σου έδωσε το χέρι σου; Εδώ τόση ώρα εμείς του φωνάζουμε να μας δώσει το χέρι του και δε το έκανε. Τώρα γιατί άκουσε εσένα και όχι εμάς;

- Εγώ δε του είπα να μου δώσει το χέρι του, απάντησε ήρεμα ο Χότζας.

- Τι του είπες λοιπόν, ρώτησαν οι άνθρωποι περίεργοι.

- Εγώ του είπα «πάρε το χέρι μου», είπε ο Νασρεντίν.

Μια φορά ο Νασρεντίν ανέβηκε στον άμβωνα να διδάξει. Καθώς μιλούσε, ρωτάει:

- Ω πιστοί! Καταλαβαίνετε αυτά που σας λέω;

- Όχι! αποκρίθηκε ο κόσμος.

- Αφού δεν καταλαβαίνετε, τότε τι κάθομαι και μιλάω; απάντησε ο Νασρεντίν και κατέβηκε απ' τον άμβωνα.

Μια άλλη φορά που ανέβηκε στον άμβωνα, ενώ δίδασκε ξανάκανε την ίδια ερώτηση:

- Ω πιστοί! Καταλαβαίνετε αυτό που σας λέω;

- Ναι, απάντησαν αυτοί.

- Αφού το καταλαβαίνετε, είναι περιττό να σας το διδάξω, είπε κατεβαίνοντας και πάλι απ' τον άμβωνα.

Απόρησε τότε ο κόσμος και αποφασίζει όταν πάλι ανέβει ο Νασρεντίν στον άμβωνα και ρωτήσει, άλλοι θα απαντήσουν ότι το γνωρίζουν και άλλοι ότι δεν το γνώριζαν. Έτσι, όταν ο Νασρεντίν κάποια άλλη μέρα ανέβηκε και πάλι στον άμβωνα, έκανε την ίδια ερώτηση:

- Ω πιστοί! Καταλαβαίνετε αυτό που σας λέω;

Οι ακροατές απάντησαν άλλοι ότι γνώριζαν και άλλοι ότι δεν γνώριζαν. Ο Νασρεντίν τότε κατεβαίνει απ' τον άμβωνα και λέει:

- Αυτοί που το κατάλαβαν, ας διδάξουν εκείνους που το αγνοούν!

Ο Νασρεντίν είχε χάσει το κλειδί του σπιτιού του. Πήγε κάτω από μια κολόνα που έφεγγε ένας φανός κι έψαχνε μέσα στη νύχτα, κάνοντας μεγάλη φασαρία. Μαζεύτηκε κόσμος κι όλοι ήθελαν να τον βοηθήσουν. Άρχισαν να ψάχνουν κι αυτοί μαζί του.

- Πες μου Χότζα, τον ρώτησε στο τέλος κάποιος, είσαι σίγουρος πως έχασες το κλειδί εδώ, σ' αυτό το μέρος;
 - Όχι, απάντησε ο Νασρεντίν, αλλά μόνο εδώ έχει φως. Εγώ θέλω πάντα να βλέπω τι κάνω.
-

Μια μέρα μερικοί πιτσιρικάδες προσπαθούσαν να μοιράσουν καρύδια, που είχαν σε ένα σακί. Αλλά δεν συμφωνούσαν και ξέσπασε ανάμεσά τους μεγάλος καβγάς. Στο τέλος αποφάσισαν να πάνε στον Νασρεντίν Χότζα που είχε φήμη ανθρώπου δίκαιου, να κάνει αυτός τη μοιρασιά.

- Θέλετε να σας τα μοιράσω με τον τρόπο που μοιράζει τα πράγματα ο Θεός ή με τον τρόπο που τα μοιράζουν οι άνθρωποι;
- Με τον τρόπο που μοιράζει ο Θεός, ο Θεός!

Ο Νασρεντίν πήρε το μισό σακί, πάνω από διακόσια καρύδια, και τα έδωσε στον πρώτο. Στο δεύτερο έδωσε μόνο δύο καρύδια. Στον τρίτο έδωσε είκοσι.

Οι πιτσιρικάδες άρχισαν να φωνάζουν.

- Τι κάνεις εκεί πέρα; Εμείς θέλουμε να πάρει καθένας τα ίδια.

Αλλά ο Νασρεντίν δεν καταλάβαινε τίποτα.

- Μόνο οι αφελείς πιστεύουν σε τέτοιες ανοησίες. Ο Θεός μοιράζει τα πράγματα όπως εγώ σας μοιράζω τώρα τα καρύδια.
-

Ο Νασρεντίν έφερε στην αγορά τον γάιδαρό του και τον παρέδωσε στον κήρυκα. Ήρθε ένας αγοραστής και παρατηρεί τα δόντια του να καταλάβει την ηλικία του, αλλά ο γάιδαρος τον δάγκωσε. Ήρθε άλλος αγοραστής και σήκωσε την ουρά του. Αλλά και τούτον κλώτσησε. Τότε ο κήρυκας είπε στον Χότζα:

- Τούτον τον γάιδαρο κανείς δεν τον αγοράζει, διότι και εκείνον που περνά από εμπρός του τον δαγκώνει, και εκείνος που πηγαίνει από πίσω του τον κλωτσά.
 - Και καλά έκανε, διότι εγώ δεν τον έφερα να τον πουλήσω, είπε ο Νασρεντίν, αλλά να μάθει ο κόσμος τι έχω τραβήξει απ' αυτόν έως τώρα!
-

Μία νύχτα ο Νασρεντίν είδε στον ύπνο του ότι του χάρισαν 9 γρόσια. Ενώ στον ύπνο του φιλονικεί και απαιτεί να συμπληρωθούν και γίνουν 10, ξύπνησε και βλέπει ότι δεν είχε τίποτα στα χέρια του. Αμέσως κλείνει τα μάτια του και απλώνει τα χέρια του λέγοντας:

- Δώσε μου και ας είναι εννέα γρόσια.
-

Ο Νασρεντίν ανοίγει στον κήπο του μια βαθιά τρύπα και μετά την γεμίζει με πέτρες. Ο γείτονας το βλέπει και του λέει ειρωνικά:

- Χότζα, καλά τις ξεφορτώθηκες τις πέτρες, αλλά το χώμα που έβγαλες που θα το βάλεις;
 - Είναι απλό: Θα ανοίξω μια τρύπα και θα το ρίξω μέσα!
 - Μπράβο! Αλλά δεν μου λες, το χώμα που θα βγάλεις από την δεύτερη τρύπα, πού θα το βάλεις; Θα ανοίξεις μήπως μια τρίτη;
 - Κοίτα, μη μου ζαλίζεις τα αυτιά! Δεν προλαβαίνω να σου εξηγήσω το σχέδιό μου, με όλες του τις λεπτομέρειες!
-

Κάποτε που ο Νασρεντίν έκανε χρέη δικαστή, του έτυχε να δικάσει μια περίεργη υπόθεση απάτης.

- Ο κατηγορούμενος Χότζα μου, άρχισε να λέει ο μνηστής, ήρθε μια μέρα και μου ζήτησε τον γάιδαρό μου για να μεταφέρει κάτι εμπορεύματα στην πόλη και να μου τον επιστρέψει την επόμενη μέρα. Κι επειδή ήταν φίλος και γείτονας του τον

δάνεισα. Την άλλη μέρα το απόγευμα, έρχεται σπίτι μου χωρίς το γάιδαρό μου και μου λέει ότι τον δάγκωσε ένα φίδι και ψόφησε. Εντάξει, του λέω, αλλά πρέπει να μου τον πληρώσεις γιατί ψόφησε στα χέρια σου. Κι εκείνος μου απάντησε ότι δεν μου δίνει πεντάρα κι έφυγε. Δεν έχω δίκιο να ζητάω να μου τον πληρώσει;

- Δίκιο έχεις, απάντησε ο Νασρεντίν κι ύστερα γυρνώντας στον κατηγορούμενο τον ρώτησε:

- Τι έχεις να πεις εσύ γι' αυτό που σε κατηγορεί;

- Εγώ Χότζα μου, επειδή αυτός ο άνθρωπος ήταν φίλος και γείτονάς μου, πήγα και του ζήτησα τον γάιδαρό του για να κουβαλήσω κάτι εμπορεύματα για πούλημα στην πόλη. Τη νύχτα, όμως, καθώς γυρίζαμε πίσω δάγκωσε το γάιδαρο του φίλου μου ένα φίδι κι εκείνος ψόφησε. Μόλις έφτασα το πρωί περπατώντας στο χωριό, πήγα κατ' ευθείαν στο σπίτι του φίλου μου, του είπα τι έγινε κι εκείνος μου ζήτησε να του δώσει λεφτά να πάρει καινούργιο. Αλλά αφού δεν έφταιγα εγώ και τον γάιδαρο θα μπορούσε να τον είχε δαγκώσει φίδι κι όταν τον είχε εκείνος, αρνήθηκα να του τον πληρώσω. Δίκιο δεν έχω;

- Κι εσύ δίκιο έχεις, απάντησε ο Νασρεντίν.

Και τότε φώναξε κάποιος από το ακροατήριο:

- Μα Χότζα μου, τι λες; Δεν μπορεί να έχουν και οι δύο δίκιο!

- Κι εσύ δίκιο έχεις, απάντησε ο Νασρεντίν.

- Δεν υπάρχει κάτι που να μην μπορώ να το απαντήσω με την επιστήμη μου, είπε ένας λόγιος στον Νασρεντίν.

- Κι όμως, πριν μια εβδομάδα ένας χωρικός μου έκανε μια ερώτηση που δεν κατόρθωσα να απαντήσω, είπε ο Νασρεντίν.

- Αν ήμουν εκεί θα του είχα απαντήσει, είπε ο λόγιος.

- Πολύ καλά λοιπόν. Με ρώτησε «Τι γυρεύεις στο σπίτι μου, τρεις η ώρα το πρωί;».

Η γυναίκα του Νασρεντίν Χότζα τού έλεγε πολύ άσχημα λόγια. Ήταν πολύ θυμωμένη, απότομη, επιθετική, βίαιη, έτοιμη να εκραγεί. Και ο Νασρεντίν απλώς καθόταν και άκουγε.

Τότε, ξαφνικά, εκείνη γύρισε προς το μέρος του και του είπε:

- Λοιπόν, πάλι διαφωνείς μαζί μου.

Ο Χότζας είπε:

- Μα, δεν είπα ούτε λέξη, της λέει ο Νασρεντίν.

- Το ξέρω, αλλά ακούς με μεγάλη επιθετικότητα, απάντησε η γυναίκα του.

Ένα βράδυ ο Νασρεντίν βηματίζε νευρικά πάνω-κάτω, πάνω-κάτω στην κρεβατοκάμαρα και είχε σπάσει να νεύρα της γυναίκας του.

- Τι έχει; βρε άνθρωπέ μου και δεν κοιμάσαι;

- Να, χρωστάω στον Εβραίο απέναντι 1000 χρυσά γρόσια και δεν έχω αύριο να του τα δώσω.

- Ε και γι' αυτό σκας; Κάτσε να δεις.

Πάει η γυναίκα του στο παράθυρο και φωνάζει του Εβραίου:

- Ε, γείτονα, τα 1000 χρυσά που σου χρωστάμε δεν τα έχουμε!

Ύστερα λέει στον άντρα της:

- Τώρα ησύχασες; Σβήσε το φως και κοιμήσου. Τώρα ο Εβραίος θα μείνει ξάγρυπνος!

Ένας φτωχός οικογενειάρχης, που ζούσε σε ένα δωμάτιο με την πολυμελή οικογένειά του, πήγε στον Χότζα και του ζήτησε ένα πιο μεγάλο σπίτι για να ανασάνει λίγο η ταλαιπωρημένη οικογένειά του.

- Αγαπητέ μου Χότζα, θέλουμε ένα πιο μεγάλο σπίτι, γιατί δεν μπορούμε να ζούμε η γυναίκα μου και εγώ, τα τόσα μας παιδιά και συγγενείς όλοι μαζί σ' ένα δωμάτιο, έκλαψε ο δύσμοιρος άνθρωπος.

Ο Νασρεντίν τον ρώτησε αν έχει ζώα στην αυλή του.

- Έχω, του απάντησε.

- Τότε απόψε βάλε και τις όρνιθες μαζί σας, τον συμβούλεψε ο Νασρεντίν.

Τις βάζει ο άνθρωπος και πάει το επόμενο πρωί στον Χότζα.

- Αγαπητέ μου Χότζα, είμαστε χειρότερα, σκάσαμε όλοι μαζί και με τα ζώα.

- Έχεις και άλλα ζώα; τον ρώτησε ο Νασρεντίν.

- Έχω, είπε ο άνθρωπος, σκύλο και γάτο.

- Απόψε βάλε και αυτά μαζί.

Τα βάζει ο καημένος και πάει ξανά το επόμενο πρωί για να κλάψει απαρηγόρητος.

Ο Νασρεντίν τον ρωτάει και πάλι:

- Μήπως έχεις και κανέναν γάιδαρο στην αυλή;

- Ναι, του απαντά ο άνθρωπος.

- Απόψε βάλε και αυτόν και έλα αύριο.

Την επομένη πάει απαρηγόρητος. Τότε ο Νασρεντίν του λέει:

- Απόψε βγάλε το γάιδαρο έξω και έλα αύριο.

Την επομένη ο άνθρωπος πάει χαρούμενος και του λέει:

- Ευχαριστούμε Χότζα μου, είμαστε λίγο καλύτερα.

- Απόψε βγάλε λοιπόν και τις όρνιθες, αύριο το σκύλο και μεθαύριο τη γάτα.

Έτσι κάνει ο άνθρωπος και πάει χαζοχαρούμενος στον Χότζα και τον ευχαριστεί θερμά για τη βοήθειά του και του λέει:

- Να 'σαι καλά Χότζα μου, τώρα ανασάναμε, σε ευχαριστούμε πολύ, πολύχρονος να 'σαι!

Μια φορά ο Νασρεντίν πήγε στον μπακάλη και αγόρασε δυο αυγά αλλά ξέχασε να πάρει τα χρήματα από το σπίτι και ο μπακάλης τού έδωσε τ' αυγά με την προϋπόθεση ότι θα τα πληρώσει την άλλη μέρα.

Την επόμενη μέρα ξέχασε να πάει τα χρήματα και τα πήγε μετά από 10 μέρες. Ο μπακάλης τότε του ζήτησε περισσότερα χρήματα. Ο Νασρεντίν ξαφνιάστηκε και είπε:

- Για δυο αυγά να σε πληρώσω τόσα πολλά λεφτά;

- Αν αυτά τα δυο αυγά τα κλωσούσε η κότα θα γινόντουσαν πουλιά, τα πουλιά θα γινόντουσαν κότες, οι κότες ξανά θα γεννούσαν άλλα πουλιά...

Θύμωσε ο Νασρεντίν κι έφυγε. Ο μπακάλης όμως δεν τον άφησε και του έκανε μήνυση. Όταν έφτασε η μέρα της δίκης, τον κάλεσαν να πάει στο δικαστήριο. Ο Νασρεντίν ήταν πολύ πονηρός κι άργησε να πάει. Όταν έφτασε καθυστερημένος ο πρόεδρος τον ρώτησε:

- Γιατί άργησες βρε Χότζα;

- Με συγχωρείς κύριε πρόεδρε για την καθυστέρηση. Έβραζα σιτάρι για το σπείρω αύριο.

- Τι κουταμάρες μας λες βρε Χότζα; Σπέρνεται το βρασμένο σιτάρι;

- Δε μου λες κύριε πρόεδρε, τα αυγά άμα τα βράσεις και τα φας γίνονται κότες; Γίνονται πουλιά; Γεννούνε;

Με την απάντηση αυτή ο πρόεδρος τον αθώωσε...

Βρήκαν τον Χότζα στην κοινοτική σιταποθήκη να χύνει στάρι από τα πιθάρια των γειτόνων του στο δικό του και τον πήγαν στα δικαστήρια.

- Είμαι ανόητος, δεν ξεχωρίζω το στάρι τους από το δικό μου, ισχυρίστηκε.
- Τότε γιατί δεν έχυσες καθόλου στάρι από τα δικά σου πιθάρια στα δικά τους; απάντησε ο δικαστής.
- Α! Μα ξεχωρίζω το στάρι μου από το δικό τους, δεν είμαι και τόσο ανόητος!

Μια μέρα ο Νασρεντίν πήγε σε τραπέζι γάμου. Επειδή τα φορέματα του ήταν παλιά, δεν τον περιποιήθηκαν. Ο Νασρεντίν τότε πηγαίνοντας στο σπίτι του και φορώντας μια γούνα του, επιστρέφει.

Ο νοικοκύρης προϋπάντησε τον Χότζα με πολλές φιλοφρονήσεις και τον βάζει στην τιμητική θέση του τραπεζιού λέγοντας:

- Ορίστε, ορίστε, Χότζα μου.

Και ο Νασρεντίν, πιάνοντας το μανίκι της γούνας, της λέει:

- Ορίστε, γούνα μου, ορίστε.

Οι παρευρισκόμενοι τότε τον ρώτησαν:

- Τι κάνεις εκεί;

Και ο Νασρεντίν απαντά:

- Αφού όλες οι φιλοφρονήσεις γίνονται για την γούνα, αυτή ας καθίσει και ας φάει.

Ο Νασρεντίν μια μέρα αγόρασε συκώτι και ενώ πήγαινε σπίτι του, τον συναντά κάποιος φίλος του και τον ρωτάει πως θα το ψήσει.

Ο Νασρεντίν είπε ότι θα το ψήσει όπως συνήθως όλος ο κόσμος το ψήνει.

- Α! Όχι, του λέει φίλος του. Υπάρχει και ένα άλλος τρόπος να το ψήσεις και τότε να δεις τι νόστιμο που θα γίνει.

Τότε ο Νασρεντίν είπε:

- Επειδή δεν μπορώ να κρατήσω στη μνήμη μου αυτό τον τρόπο, σε παρακαλώ να τον γράψεις σε ένα χαρτί, και διαβάζοντας, να το ψήσω.

Ο Νασρεντίν με εκείνη την όρεξη, ενώ έτρεχε στο σπίτι του, ένα γεράκι αρπάζει το συκώτι από τα χέρια του και πετάει ψιλά.

Χωρίς να στενοχωρηθεί, δείχνοντας στο γεράκι την συνταγή του φίλου του είπε:

- Άδικα κοπιάζεις, δεν θα καταλάβεις τίποτα από το φαγητό. Μου πήρες το συκώτι αλλά όχι και την συνταγή!

Μια χειμωνιάτικη νύχτα, που ο Νασρεντίν κοιμότανε στο σπίτι του με τη γυναίκα του, ακούστηκε έξω στο δρόμο ένας γέρος καβγάς.

Ο Νασρεντίν, που είχε τη συνήθεια να χώνεται πάντα στις υποθέσεις των άλλων, για να βρίσκει την ευκαιρία να ξεδεύει το πνεύμα του, δεν άντεξε στον πειρασμό κι αποφάσισε να βγει στο δρόμο και να δει τι συμβαίνει. Στη βιασύνη του, έτσι γυμνός όπως ήταν, τυλίχτηκε με το πάπλωμα και βγήκε.

Αυτοί που είχανε στήσει τον καβγά, μόλις είδαν τον αγουροξυπνημένο Χότζα, σταμάτησαν τη συμπλοκή, ρίχτηκαν απάνω του, του άρπαξαν το πάπλωμα και εξαφανίστηκαν.

Το πάθημα του Χότζα ήταν απροσδόκητο. Ντροπιασμένος, γύρισε την κάμαρα του και μόλις πήγε να ξαναχωθεί στο κρεβάτι του, άκουσε αδυσώπητη την ερώτηση της γυναίκας του:

- Γιατί μάλωναν, Χότζα μου;
 - Άστα γυναίκα. Ο καβγάς έγινε για το πάπλωμά μου!
-

Ο Νασρεντίν ξεκουραζόταν κάτω από μια καρυδιά. Μπροστά του ήταν ένα μπουστάνι με καρπούζια. Κοίταζε ο Νασρεντίν τις καρπουζιές με τα λεπτά βλαστάρια και τα πελώρια καρπούζια, κοίταζε και την καρυδιά με τον χοντρό κορμό και τα μικρά καρύδια και μονολογούσε:

- Αχ, Αλλάχ, πώς τα 'φτιαξες έτσι τα πράγματα; Ανάποδα τα 'φτιαξες. Ένα τόσο δα βλασταράκι δίνει καρπό που δεν χωρά στην αγκαλιά και ένα τόσο χοντρό δέντρο φτιάχνει κάτι καρυδάκια μια σταλιά. Αν αυτό δεν είναι ανάποδο, τότε τι είναι; Δεν προλαβαίνει να αποσώσει την κουβέντα του και ένα καρύδι πέφτει από ψηλά στο κεφάλι του.

- Ωχ! κάνει ο Χότζας και πετάγεται όρθιος.

Τρίβει το κεφάλι του, κοιτάζει το καρύδι που είχε πέσει χάμω, κοιτάζει και τα καρπούζια λίγο παρακάτω και λέει:

- Δόξα να 'χει ο Αλλάχ! Ήξερε αυτός τι έκανε. Για φαντάσου να έσκαγε το καρπούζι στο κεφάλι μου!

Ο Νασρεντίν αφού αγόρασε λαχανικά στην αγορά, τα έβαλε στο δισάκι του. Ανεβαίνει στον γάιδαρό του για να επιστρέψει στο σπίτι του και πέρασε το δισάκι στο λαιμό του.

Στον δρόμο τον συνάντησε κάποιος και τον ρώτησε γιατί δεν βάζει το δισάκι στο γάιδαρο, αντί να το σηκώνει αυτός στους ώμους του.

- Για να μην κουράσω περισσότερο το δυστυχισμένο τούτο ζώο!

Μια μέρα οι γείτονες βλέπουν τον Χότζα να ρίχνει ψίχουλα στην αυλή του. Τον ρώτησαν λοιπόν:

- Τι κάνεις εκεί;

- Διώχνω τις τίγρεις.

- Μα γιατί; Τίγρεις δεν υπάρχουν εδώ!

Και ο Χότζας απαντά:

- Είδες τι αποτελεσματικό όπλο είναι να ρίχνεις ψίχουλα στην εξώπορτα; Διώχνει τις τίγρεις!

Έδωσε κάποιος ένα πουκάμισο στον Χότζα να το πουλήσει στην αγορά. Τούτο όμως ήταν κλεμμένο και το γνώριζε ο Νασρεντίν.

Εκεί στην αγορά και μέσα στο πλήθος κάποιος έκλεψε το πουκάμισο από τον Χότζα. Όταν επέστρεψε, τον ρώτησε εκείνος ο οποίος του είχε δώσει το πουκάμισο πόσο το πούλησε. Αυτός απάντησε:

- Μεγάλη απραξία υπάρχει σήμερα στην αγορά και γι' αυτό το πούλησα όσο ήταν η αξία του, δηλαδή όσο το αγόρασες.

Ένας φίλος του Χότζα ζήτησε δανεικά μερικά χρήματα και λίγη προθεσμία.

Και η απάντηση του Χότζα:

- Χρήματα δεν μπορώ να σου δώσω, αλλά επειδή είσαι φίλος μου, προθεσμία σου δίνω όσο θέλεις.

Ρώτησαν κάποτε τον Χότζα:

- Όταν γίνεται νέο φεγγάρι, τι το κάνουν το παλιό;

Κι απαντά ο Νασρεντίν:

- Το σπάζουν σε μικρά τεμάχια, και το κάνουν άστρα.

Μια νύχτα μάλωσε ο Νασρεντίν με την γυναίκα του η οποία οργισμένη που ήταν, δίνει μία κλωτσιά στον Χότζα και τον κατρακύλησε κάτω από την σκάλα. Οι γείτονες ακούγοντας τον θόρυβο αυτό, όταν ξημέρωσε, ρώτησαν τον Χότζα τι συνέβη. Αυτός απάντησε ότι μάλωσε με την γυναίκα του.

- Πολύ καλά, είπαν αυτοί, αλλά τόσοσ θόρυβος τι ήταν;

- Ενώ μαλώναμε με την γυναίκα μου, είπε, θύμωσε πολύ και με μια κλωτσιά κατρακύλησε το ράσο μου κάτω απ' την σκάλα. Αλλά όταν τον παρατήρησαν ότι με το κατρακύλισμα του ράσου δεν ήταν δυνατόν να γίνει θόρυβος,

- Εεε... Δεν καταλάβατε ότι βρέθηκα και εγώ μέσα στο ράσο;

Μία μέρα μεταβαίνοντας ο Νασρεντίν σε λουτρό και βλέποντας ότι κανείς δεν υπήρχε, στενοχωρήθηκε και άρχισε να τραγουδά. Η φωνή του άρεσε και λέει στον εαυτόν του:

- Λοιπόν, τέτοια ωραία φωνή έχω εγώ;

Και αμέσως αφού βγήκε απ' το λουτρό ανεβαίνει κατ' ευθείαν στο μιναρέ και ενώ ήταν μεσημέρι αρχίζει να αναγγέλλει προσευχή. Κάποιος περαστικός ακούγοντας από τον μιναρέ να προσκαλεί ο Νασρεντίν τους πιστούς στην προσευχή, είπε:

- Ω αμαθέστατε και με τέτοια ελεεινή φωνή προσκαλείς τους πιστούς;

Ο Νασρεντίν αμέσως ανταποκρίνεται

- Ω άνθρωπε, του λέει, εάν βρισκόταν κανείς αγαθοεργός και έκτιζε και δω πάνω κανένα λουτρό, θα με απάλλασε από αυτήν την ελεεινή φωνή.

Ρωτά κάποιος τον Νασρεντίν:

- Ποιά είναι η έννοια του πεπρωμένου, Χότζα μου;

- Εικασίες.

- Πως αυτό;

- Υποθέτετε πως τα πράγματα πρόκειται να πάνε καλά και δεν πηγαίνουν. Αυτό το λέτε κακή τύχη. Υποθέτετε ότι τα πράγματα πρόκειται να πάνε άσχημα και δεν πηγαίνουν. Αυτό το λέτε καλή τύχη. Υποθέτετε ότι κάποια συγκεκριμένα πράγματα πρόκειται να συμβούν ή να μην συμβούν. Και σας λείπει τόσο η διαίσθηση ώστε να μην γνωρίζετε τι πρόκειται να συμβεί. Υποθέτετε πως το μέλλον είναι άγνωστο. Όταν αιφνιδιάζεστε αυτό το ονομάζετε «Πεπρωμένο».

Ένας γείτονας ήθελε να δανειστεί το σχοινί του απλώματος των ρούχων.

- Λυπάμαι, είπε ο Νασρεντίν, αλλά το χρησιμοποιώ. Στεγνώνω το αλεύρι.

- Για το Θεό, πως μπορείς να στεγνώσεις αλεύρι πάνω στο σχοινί του απλώματος;

- Είναι λιγότερο δύσκολο απ' ότι νομίζεις αν δε θες να το δανείσεις...

Το πλοίο φαινόταν έτοιμο να βυθιστεί και οι συνταξιδιώτες του Νασρεντίν που είχαν γελάσει με την προειδοποίηση του, ότι θα έπρεπε να ετοιμάσουν τις ψυχές τους για τον άλλο κόσμο, έπεσαν στα γόνατα και ζητούσαν βοήθεια. Στους θρήνους τους υπόσχονταν τι θα έκαναν αν σώζονταν.

- Σταθείτε φίλοι! φώναξε ο Νασρεντίν. Τι γενναιοδωρία κι αυτή για τα υλικά σας αγαθά! Αποφεύγετε να δεσμευτείτε όπως κάνατε μέχρι τώρα στη ζωή σας. Εμπιστευτείτε με. Νομίζω πως βλέπω ξηρά!

Ο Νασρεντίν έστειλε ένα παιδί να φέρει νερό από την πηγή.

- Πρόσεξε να μην σπάσεις το σταμνί! του φώναξε και έδωσε ένα σκαμπίλι στο παιδί.

Ένας περαστικός ρώτησε τον Νασρεντίν γιατί χτύπησε κάποιον που δεν έχει κάνει τίποτα.

- Μα ανθρωπέ μου, είπε ο Νασρεντίν, θα ήταν ανώφελο να τιμωρήσω το παιδί όταν θα είχε πια σπάσει το σταμνί, έτσι δεν είναι;

Ο Νασρεντίν έχασε τον γάιδαρό του και οι συχωριανοί του προσπαθούν να τον παρηγορήσουν.

- Μπορεί να έχασες τον γάιδαρό σου, Νασρεντίν, αλλά δεν χρειάζεται να στεναχωριέσαι περισσότερο απ' όσο όταν έχασες την πρώτη σου γυναίκα.

- Αν θυμάστε, όταν έχασα την πρώτη μου γυναίκα, όλοι οι συχωριανοί είπατε: Θα σου βρούμε κάποια άλλη. Μέχρι τώρα όμως, κανένας δεν προσφέρθηκε να αντικαταστήσει τον γάιδαρό μου!

Μια μέρα, ρώτησε τον Νασρεντίν ένας μαθητής του:

- Πες μου δάσκαλε: Πώς θα μπορούσες να περιγράψεις τη δουλειά ενός αναζητητή της Αλήθειας;

Ο Νασρεντίν κοίταξε για λίγο σιωπηλός τον μαθητή του κι ύστερα χαμογέλασε πονηρά και του είπε:

- Σαν την ιστορία της κούκλας από αλάτι.

- Δηλαδή; ρώτησε ο μαθητής απογοητευμένος, νομίζοντας ότι ο δάσκαλός του τον κοροϊδεύει.

- Άκου την ιστορία, λοιπόν, είπε ο Νασρεντίν, όχι όμως με τ' αυτιά σου, αλλά με την καρδιά σου.

Και να η ιστορία που είπε ο Μουλά Νασρεντίν στον μαθητή του:

«Μια κούκλα φτιαγμένη από αλάτι, ψάχνοντας να βρει την αλήθεια για το τι τέλος πάντων ήταν, ταξίδεψε χιλιάδες μίλια στεριάς, μέχρι που έφτασε και σταμάτησε στην άκρη της θάλασσας. Έμεινε ακίνητη κοιτάζοντας μαγεμένη εκείνη την υγρή κινούμενη μάζα που δεν έμοιαζε με τίποτα από όλα όσα είχε δει ως τότε και δεν ήξερε το όνομά της.

- Τι είσαι εσύ; ρώτησε η κούκλα από αλάτι τη θάλασσα.

- Έλα μέσα και δεξ μόνη σου, απάντησε η θάλασσα με ένα χαμόγελο καλοσύνης κι αγάπης.

Έτσι, η κούκλα από αλάτι προχώρησε, τσαλαβουτώντας στα νερά, προς τα μέσα. Όσο πιο βαθιά προχωρούσε, τόσο περισσότερο διαλυόταν μέχρι που έμεινε ένα μικρό κομματάκι από αυτή. Πριν διαλυθεί και το τελευταίο αυτό κομμάτι της και γίνει ένα με τη θάλασσα, η κούκλα από αλάτι πρόλαβε και φώναξε με θαυμασμό, μεθυσμένη από μια αλλόκοτη και πρωτόγνωρη χαρά

- Τώρα ξέρω τι είμαι!».

Μια μέρα, εκεί που περπατούσε ο Νασρεντίν σ' ένα στενό, ένας μάστορας που έφτιαχνε τα κεραμίδια σε μια στέγη, γλίστρησε κι ήρθε και...«προσγειώθηκε» πάνω στο Χότζα! Ο μάστορας δεν έπαθε τίποτα, αλλά ο Νασρεντίν μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο με σπασμένο σβέρκο!

- Και τι διδάγμα βγάζεις απ' αυτό που σου συνέβη; τον ρώτησε ένας φίλος του που πήγε να τον δει, κι ο Χότζας του απάντησε:

- Να μην το βάζεις κάτω πιστεύοντας στο αναπόφευκτο, ακόμα κι όταν μια αιτία κάνει το αποτέλεσμα να μοιάζει

αναπόφευκτο. Απέφευγε θεωρητικές υποθέσεις, όπως, «όταν ένας άνθρωπος πέσει από μία στέγη, αναπόφευκτα θα σπάσει τον σβέρκο του», γιατί όπως έδειξε αυτό που μου συνέβη, ο μάστορας έπεσε από τη στέγη, αλλά το δικό μου σβέρκο έσπασε.

Μια καλοκαιριάτικη μέρα ο Νασρεντίν φόρτωσε το γαϊδούρι του με διάφορες πραμάτιες και ξεκίνησε πρωί πρωί από το χωριό του για να της πάει στην πόλη που είχε παζάρι και να τις πουλήσει. Στα μισά του δρόμου πείνασε και σκέφτηκε να φάει το μισό από το καρπούζι που είχε πάρει μαζί του για ώρα ανάγκης. Σταμάτησε κάτω από ένα μεγάλο δέντρο, χώρισε με το μαχαίρι του το καρπούζι στα δύο κι ύστερα έκοψε την πρώτη φέτα. Την πιάνει με τα δυο του χέρια, της δίνει μια μεγάλη βαθιά δαγκωνιά και: «*φτου..*», έκανε με αηδία κι έφτυσε το καρπούζι στο χώμα, γιατί ήταν τελείως άγλυκο σαν αγγούρι! Ύστερα πήρε όλο το καρπούζι και με φοβερό θυμό το σήκωσε ψηλά και το πέταξε σε μια πέτρα, κάνοντάς το κομμάτια που σκόρπισαν γύρω από την πέτρα. Και σαν μην έφτανε αυτό, πήγε πάνω από τα κομμάτια του καρπουζιού και τα κατούρησε. Έτσι, αφού ξεθύμανε, καβάλησε το γαϊδούρι του και πήγε στο παζάρι, στην πόλη. Η μέρα του πήγε πολύ καλά αφού πούλησε όλη του την πραμάτεια και κατά το μεσημέρακι καβάλησε το γαϊδούρι του και πήρε το δρόμο του γυρισμού. Την ώρα του καταμεσήμερου κι ενώ ο καλοκαιριάτικος ήλιος έκαιγε βασανιστικά, βρέθηκε να περνάει δίπλα από το δέντρο όπου το πρωί είχε κομματιάσει το άνοστο καρπούζι. Ένοιωθε τρομερή δίψα. Σταμάτησε το γαϊδούρι δίπλα στο δέντρο, και κοίταξε το κομματισμένο καρπούζι που ήταν ακόμα εκεί κάτω από τη σκιά του. Ξεκαβάλησε και πλησίασε τα κομμάτια του καρπουζιού. Γονάτισε, διάλεξε ένα κομμάτι καρπουζιού που ήταν κάπως μακριά από την πέτρα και στριφογυρίζοντας το στο χέρι του ψιθύρισε, «*αυτό δεν το έχω κατουρήσει*» και το έφαγε. Ύστερα βρήκε ένα άλλο, «*ούτε κι αυτό το έχω κατουρήσει*» είπε και το έφαγε. Ύστερα πήρε άλλο ένα, έπειτα κι άλλο ένα και ψιθυρίζοντας πάντα, «*αυτό δεν το έχω κατουρήσει*», έφαγε όλο το κομματιασμένο και κατουρημένο καρπούζι, και ξεδιψασμένος ανέβηκε στο γαϊδούρι του και γύρισε ευχαριστημένος στο χωριό του.

Μια μέρα ο Νασρεντίν, έπιασε με τις ξόβεργες που είχε βάλει στο φράχτη του ένα καλοθρεμμένο σπουργίτι και σκεφτόταν πώς θα το μαγειρέψει για να το φάει. Όμως το σπουργίτι τού μίλησε με ανθρώπινη φωνή και του είπε:

- Ούτε καν να το σκεφτείς να με φας!

Ο Νασρεντίν τα 'χασε που ένα σπουργίτι μπορούσε να μιλάει και του το είπε.

- Δεν είμαι απλό σπουργίτι, του είπε τότε εκείνο. Είμαι δάσκαλος, Χότζας δηλαδή, ανάμεσα στα πουλιά κι αν με αφήσεις ελεύθερο θα σου δώσω τρεις πολύτιμες συμβουλές.

Ο Νασρεντίν σκέφτηκε ότι δεν συναντά κανείς πουλιά που μπορούν να μιλάνε κάθε μέρα με ανθρώπινη φωνή και ότι σίγουρα αυτό το σπουργίτι θα πρέπει να ξέρει πολλά. Κι έτσι, του υποσχέθηκε να το αφήσει ελεύθερο αν του δώσει τις τρεις συμβουλές που του υποσχέθηκε.

- Εντάξει, είπε το σπουργίτι. Πρώτη συμβουλή: Μην πιστεύεις ποτέ τις ανοησίες που σου λέει οποιοσδήποτε, ακόμη κι αν έχει φήμη, κύρος, δύναμη, πλούτη ή εξουσία. Αν κάποιος, λοιπόν, σου πει μια ανοησία, μην τον πιστέψεις.

- Σύμφωνα, είπε ο Νασρεντίν και το σπουργίτι συνέχισε:

- Δεύτερη συμβουλή: Ό,τι κι αν κάνεις, ποτέ μην προσπαθήσεις να κάνεις κάτι αδύνατο για σένα, γιατί θα αποτύχεις. Να έχεις πάντα επίγνωση μέχρι πού μπορείς να φτάσεις.

- Πολύ ωραία, είπε ο Νασρεντίν και το σπουργίτι συνέχισε:

- Τρίτη συμβουλή: Αν κάνεις κάτι που είναι σωστό, μην το μετανιώσεις ποτέ.

Κι έτσι ο Νασρεντίν άφησε το σπουργίτι χαρούμενος, επειδή σκεφτόταν ότι αυτές ήταν πράγματι τρεις σοφές συμβουλές και

ότι θα μπορούσε να τις πει στους μαθητές του. Αποφάσισε, μάλιστα, να τις γράψει και στον τοίχο του σπιτιού του για να τις θυμάται πάντα. Όμως το σπουργίτι πήγε και κάθισε ψηλά στο κλαδί ενός δέντρου πάνω από τον Χότζα και άρχισε να γελάει κοροϊδευτικά.

- Τι συμβαίνει; το ρώτησε ο Νασρεντίν.

- Έχω μέσα στο στομάχι μου ένα πολύτιμο διαμάντι. Αν με είχες σκοτώσει για να με φας, τώρα το διαμάντι θα ήταν δικό σου! Χα, χα, χα!

Ο Νασρεντίν θύμωσε πολύ και μετάνιωσε που άφησε το σπουργίτι να του φύγει. Αμέσως άρχισε να σκαρφαλώσει στο δέντρο για να το πιάσει. Ήταν όμως πια γέρος και το σπουργίτι ήταν πολύ γρήγορο. Κάθε φορά που το πλησίαζε εκείνο πέταγε όλο και πιο ψηλά. Στο τέλος, έφτασαν και οι δύο στην κορυφή του δέντρου, οπότε το σπουργίτι πέταξε μακριά και ο Νασρεντίν κατάκοπος, δεν μπόρεσε να κρατηθεί γερά κι έπεσε κάτω και τσακίστηκε. Ενώ βογκούσε από τους πόνους στο έδαφος, τον πλησίασε το σπουργίτι και πετώντας πάνω από το κεφάλι του, του είπε:

- Γιατί πίστεψες την ανοησία που σου είπα, ότι έχω ένα διαμάντι στο στομάχι μου; Και δεν έφτανε αυτό, αλλά μετάνιωσες που με άφησες ελεύθερο, ενώ είχες κάνει κάτι σωστό. Και τέλος προσπάθησες να κάνεις κάτι αδύνατο για σένα: Γέρος άνθρωπος να σκαρφαλώσεις στο δέντρο. Πριν περάσει λίγη ώρα από τη στιγμή που στις είπα, δεν ακολούθησες καμία από τις τρεις συμβουλές μου.

- Μμμ... βόγκηξε ο Νασρεντίν, καθώς το σοφό σπουργίτι πέταξε μακριά.

Έλεγε μια φορά ο Νασρεντίν σε έναν μαθητή του:

- Ποτέ μη δίνεις κάτι που σου ζήτησαν, αν δεν περάσει τουλάχιστον μια μέρα.

- Και γιατί να μην το δίνεις Νασρεντίν, τον ρώτησε κάποιος.

Και ο Νασρεντίν συνέχισε:

- Γιατί η ζωή, μάς έχει δείξει ότι εκτιμούν κάτι που τους δίνεις, μόνο όταν έχουν αναγκαστικά το χρόνο να αμφιβάλλουν αν θα τους το δώσεις τελικά ή όχι.

Αργά ένα μεσημέρι, τρομερά πεινασμένος ο Νασρεντίν, πάει σ' ένα εστιατόριο, παραγγέλνει το φαγητό και μόλις του το φέρνουν αρχίζει να τρώει λαιμαργα και με τα δυο του χέρια, χωρίς να χρησιμοποιεί πιρούνι και μαχαίρι.

Ένας γνωστός του που καθόταν στο διπλανό τραπέζι, τον ρωτάει:

- Γιατί τρως με τα δυο σου χέρια Χότζα μου;

- Γιατί δεν έχω τρία, απαντάει εκείνος.

Ρωτάει κάποιος τον Νασρεντίν:

- Γιατί Χότζα μου, σε κάθε ερώτηση που σου κάνουν, απαντάς με μια άλλη ερώτηση;

- Έτσι κάνω;

Στη μεγάλη αίθουσα του δημαρχείου της πόλης όπου ζούσε ο Νασρεντίν, ήρθε να δώσει ομιλία ένας διάσημος σοφός. Όλη η πόλη είχε μαζευτεί εκεί για να ακούσει τον λόγο του σοφού και βέβαια κι ο Νασρεντίν, που κάθισε στην πρώτη σειρά. Η ομιλία άρχισε και πολύ γρήγορα ο Νασρεντίν βαρέθηκε με τις κοινοτυπίες που άκουγε. Κάποια στιγμή, ο σοφός ομιλητής είπε:

- Τι παράξενοι κι αγάριστοι που είναι οι άνθρωποι! Ποτέ τους δεν είναι ευχαριστημένοι με τίποτα! Το χειμώνα

παραπονιούνται ότι παρακάνει κρύο, ενώ το καλοκαίρι παραπονιούνται ότι παρακάνει ζέστη.

Οι ακροατές της ομιλίας κούνησαν βαθυστόχαστα το κεφάλι τους, γιατί πίστευαν ότι κάνοντάς το αυτό, συμμετείχαν στην ουσία της σοφίας του ομιλητή.

Ο Νασρεντίν χωρίς να βγει εντελώς από την αφηρημάδα του, σήκωσε τα μάτια του προς τον σοφό ομιλητή και του είπε:

- Δεν έχεις προσέξει ότι για την άνοιξη, δεν παραπονιέται κανένας;

Κάποτε κάλεσε τον Χότζα -μαζί με άλλους αξιωματούχους- ένας πάμπλουτος Άγγλος γαιοκτήμονας, στο εξοχικό του, σε ένα τεράστιο αγρόκτημα.

Όταν όλοι οι καλεσμένοι μαζεύτηκαν στον κήπο κι έπιναν το αναψυκτικό τους, ήρθε η ώρα της ιππασίας και ο οικοδεσπότης διέταξε κι έφεραν κάμποσα άλογα μπροστά στους φιλοξενούμενους ώστε ο καθένας να διαλέξει όποιο ήθελε. Τα άλογα μπήκαν στη σειρά κι άρχισαν να παρελαύνουν μπροστά στους καλεσμένους, ενώ ο σταβλάρχης του οικοδεσπότη ανάγγελλε τα άλογα ένα ένα:

- Σ' αυτό το άλογο έχει ανέβει ο πρίγκιπας τάδε, μ' αυτό το άλογο έχει κάνει ιππασία η κόμισσα δείνα, αυτό το άλογο είχε στην πλάτη του τον δούκα του Μπλάνκσαϊρ... και λοιπά.

Ο Νασρεντίν, όμως, που δεν «μάσαγε» από τέτοια, είπε με ένα αυστηρό και απαιτητικό ύφος:

- Φέρτε μου, παρακαλώ, ένα άλογο που να μην το έχει καβαλήσει ποτέ κανένας.

Κάποτε, ο Νασρεντίν σταμάτησε περνώντας από μια πλατεία όπου είχε μαζευτεί κόσμος κι άκουγε ένα σοφό δάσκαλο που έκανε κήρυγμα.

- Τι είναι η ζωή και τι είναι ο θάνατος; Από πού ερχόμαστε και πού πηγαίνουμε, βροντοφώναξε ο δάσκαλος.

- Δεν ξέρω, απάντησε αυθόρμητα ο Νασρεντίν, αλλά θα πρέπει και το «έλα» και το «πήγαινε» να είναι πολύ τρομερό.

- Γιατί το λες αυτό, Χότζα; τον ρώτησε ο πλαινός του.

- Επειδή με την απλή παρατήρηση, έχω δει ότι ερχόμαστε στη ζωή με το ζόρι και κλαίγοντας, και ότι όταν φεύγουμε από τη ζωή το κάνουμε επίσης με το ζόρι και κλαίγοντας.

Μια φορά, ένας συγγενής του Νασρεντίν που είχε πάει κυνήγι, ήρθε το βράδυ για να τον δει Χότζα και του έφερε ως δώρο μια μικρή πάπια. Χαρούμενος ο Νασρεντίν έβαλε να μαγειρέψει αμέσως μια υπέροχη σούπα πάπιας και κράτησε και τον επισκέπτη του να φάει μαζί τους. Σε λίγο, όμως, η μυρωδιά που έβγαινε από το σπίτι, έφερε κι άλλο επισκέπτη που είπε ότι είναι φίλος του συγγενή του που έφερε την πάπια και κάθισε στο τραπέζι. Τι να κάνει ο Νασρεντίν, αραιώσε λίγο τη σούπα για να φτάσει και του έβαλε κι εκείνου ένα πιάτο. Μετά από λίγο ήρθε κι άλλος ένας που είπε ότι είναι φίλος του φίλου του συγγενή που έφερε την πάπια και κάθισε κι αυτός στο τραπέζι και σερβιρίστηκε κι αυτός σούπα, αφού ο Νασρεντίν την αραιώσε και πάλι. Στο τέλος, αφού ήρθαν κι άλλοι, και κάθε φορά αραιώνε τη σούπα ο Νασρεντίν, άρχισε πια να εκνευρίζεται όταν ήρθε κι άλλος ένας που είπε:

- Είμαι ο φίλος, του φίλου, που έχει φίλο τον φίλο τού συγγενή σου που έφερε την πάπια και κάθισε κι αυτός στο τραπέζι για φαγητό.

Κάθισε όπως κι οι υπόλοιποι περιμένοντας τη σούπα του, κι ο Νασρεντίν του έφερε σε λίγο ένα πιάτο με ζεστό νερό.

- Τι είναι αυτό, ρώτησε ο τελευταίος επισκέπτης.

Κι ο Νασρεντίν του απάντησε:

- Είναι η σούπα της σούπας, από τη σούπα της σούπας από την πάπια, που έφερε ο συγγενής μου.

Μια μέρα ο Νασρεντίν, που είχε ξεμείνει εντελώς από λεφτά, αποφάσισε να πάει στον πιο πλούσιο του χωριού του και να του ζητήσει δανεικά. Μια και δυο πάει στο σπίτι του πλούσιου και μόλις κάθονται στο σαλόνι του λέει χωρίς περιστροφές:

- Μου δίνεις μερικά χρήματα που χρειάζομαι;

- Τι τα χρειάζεσαι; τον ρωτάει ο πλούσιος.

- Για να αγοράσω έναν ελέφαντα, απαντάει ο Νασρεντίν.

- Αν δεν έχεις χρήματα, δεν θα μπορέσεις μετά να συντηρήσεις κοτζάμ ελέφαντα, του είπε σοβαρά ο πλούσιος, κι ο Νασρεντίν του απάντησε αμέσως εξίσου σοβαρά και κοφτά:

- Εγώ ήρθα εδώ για να σου ζητήσω λεφτά, όχι συμβουλές!

Κάποτε, ένας νεαρός, θέλοντας να ανακαλύψει τι είναι «Αλήθεια», αποφάσισε ν' αφήσει το σπίτι του και να πάει να ζησει πλάι σ' ένα σεβασμίο δάσκαλο, που δεν ήταν άλλος από τον Χότζα και που τότε ζούσε στις όχθες ενός ποταμού. Μια και δυο, πάει στο σπίτι του Χότζα.

- Σε παρακαλώ, δάσκαλε, του λέει, επίτρεψέ μου να μείνω μαζί σου και να σε υπηρετώ για να μου διδάξεις τι είναι Αλήθεια.

Ο Νασρεντίν, που ήταν τότε άρρωστη η γυναίκα του, δέχτηκε την προσφορά. Έτσι ο νεαρός ανέλαβε να πλένει τα ρούχα του Χότζα, να μαγειρεύει γι' αυτόν, και να κάνει ό,τι άλλο του ζητούσε. Μετά από λίγο καιρό, η γυναίκα του Χότζα έγινε καλά, αλλά επειδή της καλάρωσε να έχει υπηρέτη κι ο νεαρός δεν ήθελε να φύγει δεν είπε κανείς τίποτα κι όλα έμειναν όπως ήταν.

Ύστερα από πέντε χρόνια, όμως, ο νεαρός λέει στο Χότζα:

- Πέρασα πέντε χρόνια μαζί σου Χότζα μου και ακόμη δεν ξέρω τι είναι η Αλήθεια. Δεν έμαθα τίποτα! Αν δεν σε πειράζει, θα φύγω για να βρω κάποιον άλλον δάσκαλο, απ' τον οποίο θα μπορέσω ίσως να μάθω περισσότερα πράγματα.

- Δεν με πειράζει καθόλου παιδί μου, είσαι ελεύθερος να φύγεις, απαντά ο Νασρεντίν κάνοντας νόημα στη γυναίκα του να μην πει λέξη γιατί την είδε ότι ετοιμαζόταν να κρατήσει τον νεαρό.

Έτσι ο νεαρός άρχισε να γυρνάει από 'δω κι από κει αναζητώντας δάσκαλο. Τι Ινδίες πήγε, τι Αίγυπτο πήγε, τι Κίνα πήγε, και που δεν πήγε αναζητώντας φωτισμένους δασκάλους. Και το τι τηλεπαθητικά, τηλεκινητικά και γενικώς μεταφυσικά και παραψυχολογικά μυστικά έμαθε, δεν λέγεται! Αφού στο τέλος πια, ξέχασε και ότι εκείνο που αναζητούσε ήταν η Αλήθεια. Κι όταν πια πέρασαν άλλα πέντε χρόνια, θυμήθηκε τον πρώτο του δάσκαλο τον Χότζα κι αποφάσισε να πάει να τον επισκεφτεί, για να τον εντυπωσιάσει.

- Τι έμαθες λοιπόν; τον ρωτάει ο Νασρεντίν μόλις κάτσανε να πιούνε τσάι.

Και ο πρώην μαθητής του άρχισε να του λέει ότι μπορεί να διαβάζει τη σκέψη, ότι μπορεί να λυγίζει κουτάλια, να περπατάει πάνω σε αναμμένα κάρβουνα, να σηκώνεται από το έδαφος και να αιωρείται στον αέρα, κι ένα σωρό άλλα.

- Αυτά είναι όλα κι όλα; ρώτησε ο Νασρεντίν τον νεαρό μόλις σταμάτησε.

Τότε ο νεαρός του λέει με φοβερή υπερηφάνεια δείχνοντας το ποτάμι που κυλούσε ήσυχα δίπλα τους:

- Και μπορώ να περπατήσω πάνω στο νερό και να πάω περπατώντας στην απέναντι όχθη.

- Καλά, του λέει έκπληκτος ο Νασρεντίν, και σου πήρε πέντε χρόνια για να μάθεις κάτι τέτοιο; Θα μπορούσες να πάρεις τη βάρκα που είναι εκεί, και να σε πάει απέναντι σε πέντε λεπτά!

Ένας θεοφοβούμενος γείτονας του Νασρεντίν, κάθε τόσο και με κάθε ευκαιρία, έστρεφε τας μάτια του στον ουρανό κι έλεγε μ' ένα γλυκανάλατο ύφος:

- Ας γίνει το θέλημα του Θεού.

Ώσπου μια μέρα ο Νασρεντίν, δεν άντεξε και του λέει:

- Το θέλημα του Θεού γίνεται έτσι κι αλλιώς πάντα, οπότε τσάμπα το λες και το ξαναλές.
- Και πώς είσαι τόσο σίγουρος γι' αυτό Χότζα μου; ρωτάει ο γείτονας, πώς μπορείς να τ' αποδείξεις;
- Πολύ απλό, απαντάει ο Νασρεντίν: Αν δεν γινόταν πάντα το δικό του θέλημα, δεν θα είχε γίνει τόσο χρόνια, κάποτε και το δικό μου;

Κάποτε επισκέφτηκαν τον Νασρεντίν μερικοί μαθητές του και του ζήτησαν να τους μιλήσει για όποιο φιλοσοφικό θέμα ήθελε εκείνος.

- Βεβαίως, απάντησε πρόθυμα αυτός. Ας πάμε στην αίθουσα διαλέξεων του δημαρχείου.

Επειδή, όμως, ήταν κάπως μακριά, ο Νασρεντίν σαμάρωσε το γάιδαρό του και ζήτησε από τους μαθητές του να τον ακολουθήσουν. Εκείνοι μπήκαν στη σειρά πίσω από το γάιδαρο και με μεγάλη τους έκπληξη είδαν τον Νασρεντίν να καβαλάει το γάιδαρο ανάποδα και να ξεκινάει κοιτάζοντάς τους χαμογελώντας. Στην αρχή οι νεαροί τα έχασαν και δεν καταλάβαιναν γιατί ο Νασρεντίν προχωρούσε καβάλα ανάποδα στο γαϊδούρι του. Πήγαν να του πουν ότι αυτό που έκανε δεν ήταν σωστό, αλλά θυμήθηκαν ότι δεν έπρεπε να αμφισβητούν καμιά από τις πράξεις του διδασκάλου κι έτσι δεν άνοιξαν το στόμα τους. Καθώς όμως περνώντας από τα σοκάκια οι διάφοροι περαστικοί τούς κορόιδευαν που ακολουθούσαν κάποιον που καθόταν ανάποδα στο γαϊδούρι του, άρχισαν να δυσφορούν φανερά.

Ο Νασρεντίν που κατάλαβε τι συνέβαινε σταμάτησε και τους κοίταξε ερωτηματικά. Τότε, ο πιο θαρραλέος από τους μαθητές τον πλησίασε και τον ρώτησε:

- Δάσκαλε, δεν καταλαβαίνουμε γιατί έχεις καβαλήσει τον γάιδαρο ανάποδα, με το πρόσωπό σου προς την ουρά του!
- Είναι πολύ απλό, απάντησε ο Νασρεντίν. Αν σας έβαζα να περπατάτε μπροστά από μένα για να σας βλέπω, θα ήταν ασέβεια από μέρους σας να έχετε γυρισμένη την πλάτη στον δάσκαλό σας. Κι αν ερχόσαστε πίσω μου ακολουθώντας με κι εγώ είχα γυρισμένη την πλάτη μου σ' εσάς, τότε θα ήταν ασέβεια από μέρους μου να έχω γυρισμένη την πλάτη μου στους μαθητές μου. Έτσι αυτό που έκανα ήταν η μόνη κατάλληλη λύση. Και πίσω μου ερχόσαστε, και δεν σας έχω γυρισμένη την πλάτη μου.

Ένας γείτονας του Χότζα, πάει μέχρι την πόρτα της αυλής του και του φωνάζει:

- Νασρεντίν, θα μου δανείσεις τον γάιδαρό σου για σήμερα, γιατί θέλω να μεταφέρω μερικά πράγματα;

Ο Νασρεντίν που δεν ήθελε να δώσει τον γάιδαρό του, αλλά δεν ήθελε να φανεί και αγενής, αποφάσισε να πει ψέματα:

- Πολύ ευχαρίστως, αλλά τον έχω ήδη δανείσει για σήμερα δε κάποιον άλλον.

Ξαφνικά τότε, ο γάιδαρος που βρίσκονταν στον σταύλο, αρχίζει και γκαρίζει. Με το που τον ακούει ο γείτονας εξανέστη:

- Μου λες ψέματα! Είναι στον σταύλο σου!

Κι ο Νασρεντίν απαντά δήθεν θιγμένος:

- Τι εννοείς; Ποιον θα πιστέψεις τώρα; Έναν γάιδαρο ή τον Χότζα;

Μερικά παιδιά, βλέποντας τον Νασρεντίν να έρχεται από τ' αμπέλι του έχοντας φορτωμένο τον γάιδαρό του με δυο μεγάλα κοφίνια σταφύλια, έτρεξαν κοντά του και του ζήτησαν να τους δώσει μερικά. Ο Νασρεντίν έκοψε τότε μερικά τσαμπί και τους τα έδωσε. Τα παιδιά όμως του παραπονέθηκαν ότι ήταν λίγα:

- Έχεις τόσα πολλά κι εμάς μας έδωσες τόσα λίγα...
- Παιδιά μου, απαντά ο Νασρεντίν, είτε ένα κοφίνι έχετε, είτε ένα τσαμπί, δεν υπάρχει καμία διαφορά. Την ίδια γεύση έχουν.

Κάποτε ο Νασρεντίν έχτισε έναν φούρνο. Ο γείτονάς του, όμως, του είπε πως την πόρτα του φούρνου θα χτυπούσε το μπουγάζι από το απέναντι στενό και δεν θα ήταν εύκολο το άναμμα. Ο Νασρεντίν γκρέμισε τον φούρνο κι άλλαξε κατεύθυνση. Άλλος περαστικός, πάλι, είχε διαφορετική γνώμη. Κι έπειτα άλλος κι άλλος. Ο Νασρεντίν έχτιζε και γκρέμιζε χωρίς να βρίσκει άκρη. Τελικά, βρήκε τρόπο να δέχεται, χωρίς να παιδεύεται, όλες τις υποδείξεις. Έστησε το φούρνο του πάνω σ' ένα κάρο! Και κάθε φορά που του έλεγαν ν' αλλάξει κατεύθυνση, γύριζε το κάρο...

Μια μέρα ο Νασρεντίν ανέβηκε στο γαϊδουράκι του, το φόρτωσε άχυρο, και ξεκίνησε για την κοντινότερη πόλη. Για να πάει στην κοντινότερη πόλη, όμως, έπρεπε να περάσει τα σύνορα της χώρας του. Φτάνει, λοιπόν, στο φυλάκιο ελέγχου, όπου - για τυπικούς καθαρά λόγους, ο άνθρωπος ήταν χότζας, φαινόταν- τον ρωτά ο υπάλληλος τι δουλειά κάνει.

- Λαθρέμπορος, του απαντά ο Νασρεντίν.

Φωνάζει, λοιπόν ο εν λόγω υπάλληλος τους συναδέλφους του να ψάξουν το γαϊδάρο και το άχυρο. Δε βρίσκουν τίποτα, και τον αφήνουν να περάσει. Η ιστορία αυτή συνεχίζεται για κάποιους μήνες -οι υπάλληλοι φωνάζουν ενισχύσεις, καίνε το άχυρο, το σκορπάνε, το βάζουν μέσα σε νερό, αλλά τίποτα. Ο Νασρεντίν φυσικά επιμένει ότι είναι -τι άλλο; λαθρέμπορος- και συνεχίζει τα ταξίδια του στη γειτονική πόλη με το γαϊδάρό του. Χρόνια αργότερα σε κάποια άλλη πόλη, ο Νασρεντίν συναντά τυχαία έναν από τους υπαλλήλους εκείνους που έβλεπε στα σύνορα τότε. Ανταλλάσσουν χαιρετισμούς, χαρούμενοι και οι δύο, και ο πρώην υπάλληλος των συνόρων τον ρωτά:

- Καλά, βρε Νασρεντίν, τώρα που έχουν περάσει τόσα χρόνια, θα μου πεις επιτέλους τι ήταν αυτό που λαθρεμπορευόσουν τότε;

- Γαϊδούρια, του απάντησε ο Νασρεντίν.

Ο Νασρεντίν είχε έναν γείτονα όχι και πολύ τίμιο κι ήθελε να του δώσει ένα καλό μαθηματάκι. Μια μέρα, λοιπόν, πήγε και του γύρεψε δανεικό ένα μεγάλο τέντζερη που είχε. Ο γείτονας του τον έδωσε. Δυο μέρες μετά ο Νασρεντίν έβαλε μες τον τέντζερη ένα μικρότερο και τον επέστρεψε στο νόμιμο κάτοχό του. Ο γείτονας ρώτησε για ποιο λόγο είχε βάλει μέσα στο μεγάλο τέντζερη ένα μικρότερο και ο Νασρεντίν απάντησε ότι ο τέντζερης είχε γεννήσει ένα παιδάκι το οποίο κατά το νόμο έπρεπε να δοθεί στο κάτοχο του τέντζερη. Ο γείτονας πήρε τα δύο μαγειρικά σκεύη και μπήκε σπίτι του. Μετά από λίγες μέρες ο Νασρεντίν του ξαναγύρεψε το τέντζερη κι αυτός δεν έφερε καμιά αντίρρηση ελπίζοντας και πάλι σε γεννητούρια. Πέρασαν μέρες και ο Νασρεντίν δεν επέστρεψε τον τέντζερη. Κάποια στιγμή ο γείτονας αποφάσισε να πάει να του τον ζητήσει.

- Αχ, του απάντησε ο Νασρεντίν με πολύ λυπημένη έκφραση, δεν ήξερα πώς να σας το πω. Δεχτείτε τα ειλικρινά μου συλλυπητήρια. Ο τέντζερής σας πέθανε.

- Πέθανε ο τέντζερης; Τι ανοησία είναι πάλι αυτή; Ποιος άκουσε ποτέ ένα τέντζερη να πεθαίνει;

- Μην είσθε δύσπιστος αγά μου, είπε ο Νασρεντίν, πού βλέπετε το παράξενο να πεθαίνει ένας τέντζερης ο οποίος ήταν ικανός να φέρει στον κόσμο ένα παιδί;

Μια μέρα ο Νασρεντίν επισκεύαζε τα κεραμίδια στη στέγη του σπιτιού του. Ενώ εργαζόταν στην οροφή, ένας ξένος χτύπησε την πόρτα.

- Τι θέλεις; του φώναξε ο Νασρεντίν από την στέγη.

- Έλα κάτω και θα σου πω, απάντησε ξένος.

Ο Νασρεντίν απρόθυμα και αργά αργά κατέβηκε για να μιλήσει με τον ξένο.

- Λοιπόν! Ποιο είναι αυτό το σημαντικό πράγμα που θέλεις να μου πεις;
- Θα μπορούσες να δώσεις λίγα χρήματα σε έναν φτωχό γέρο όπως εγώ;

Τότε ο Νασρεντίν άρχισε να ανεβαίνει και πάλι στην στέγη, λέγοντας στον ξένο:

- Έλα μαζί μου μέχρι την οροφή και θα σου πω.

Αφού ανέβηκαν και οι δυο στην στέγη, τότε γυρνάει ο Νασρεντίν και λέει στον ζητιάνο:

- Η απάντηση είναι όχι!
-

Σε μια συγκέντρωση, στην οποία ήταν παρών και ο Νασρεντίν, οι άνθρωποι συζητούσαν για τα πλεονεκτήματα της κάθε ηλικίας. Στο τέλος όλοι συμφώνησαν πως όσο μεγαλώνει ο άνθρωπος, χάνει τις δυνάμεις που είχε σε μικρότερη ηλικία. Ο Νασρεντίν όμως διαφώνησε:

- Δεν συμφωνώ μ' αυτό. Εγώ τουλάχιστον έχω τις ίδιες δυνάμεις που είχα και νέος.
 - Δηλαδή; Τι εννοείς; τον ρώτησε κάποιος.
 - Στην αυλή μου, απάντησε ο Νασρεντίν, υπάρχει μια τεράστια πέτρα. Όταν ήμουν νέος και προσπαθούσα να την σηκώσω, δεν τα κατάφερα. Το ίδιο και τώρα που είμαι γέρος.
-

Μια μέρα, πήγε στον Νασρεντίν κάποιος αγράμματος για να του διαβάσει ένα γράμμα που είχε λάβει. Ο Νασρεντίν αφού πήρε την επιστολή, την εξέτασε και προσπάθησε να την διαβάσει. Δεν μπορούσε να βγάλει όμως ούτε μία λέξη. Οπότε λέει στον αγράμματο κάτοχο της επιστολής:

- Λυπάμαι, αλλά αυτό δεν μπορώ να το διαβάσω.
- Ντροπή σου Χότζα! κρίμα στο τουρμπάνι που φοράς (δείγμα μόρφωσης).

Τότε ο Νασρεντίν έβγαλε το τουρμπάνι από το κεφάλι του και το φόρεσε στο κεφάλι του αγράμματος, λέγοντάς του:

- Τώρα φοράς εσύ το τουρμπάνι. Αν αυτό σου δίνει γνώση, τότε διάβασε μόνος σου το γράμμα!
-

Μια μέρα, ένας φημισμένος φιλόσοφος και ηθικολόγος, έφτασε στο χωριό του Νασρεντίν. Όταν ρώτησε τον Χότζα που θα μπορούσε να φάει, ο Νασρεντίν του συνέστησε ένα κοντινό εστιατόριο. Ο φιλόσοφος, έχοντας και όρεξη για συζήτηση, προσκάλεσε τον Νασρεντίν να τον ακολουθήσει και να φάνε μαζί. Αυτός μάλλον απρόθυμα, πήγε μαζί του. Όταν έφτασαν, ο φιλόσοφος ρώτησε τον σερβιτόρο τι καλό είχε για εκείνη την ημέρα.

- Ψάρι! Φρέσκο ψάρι, απάντησε ο σερβιτόρος.
- Φέρε μας δύο, είπε ο φιλόσοφος.

Λίγη ώρα αργότερα, τα ψάρια ήταν έτοιμα μέσα σε μια μεγάλη πιατέλα που έφερε ο σερβιτόρος. Το ένα από αυτά τα ψάρια ήταν λίγο μικρότερο από το άλλο. Ο Νασρεντίν, χωρίς χρονοτριβή αρπάζει το μεγαλύτερο ψάρι και το έβαλε στο πιάτο του. Ο φιλόσοφος εμφανώς ενοχλημένος, του λέει ότι αυτή η κίνηση δεν είναι ευγενική και δεν συμβαδίζει με τους τρόπους καλής συμπεριφοράς. Ο Νασρεντίν, αφού άκουσε ήρεμος το κήρυγμα του φιλόσοφου, τον ρωτάει:

- Εσείς δηλαδή, τι θα κάνατε στην θέση μου φίλτατε;
- Εγώ, απάντησε ο φιλόσοφος, ως ευσυνείδητος και ευγενής άνθρωπος θα διάλεγα για τον εαυτό μου το μικρότερο ψάρι.
- Ε ορίστε τότε, είπε ο Νασρεντίν βάζοντας το μικρό ψάρι στο πιάτο του φιλόσοφου.

Ρωτάει κάποιος τον Χότζα:

- Χότζα μου, όταν συνοδεύω ένα φέρετρο, σε ποια πλευρά θα πρέπει να στέκομαι; Αριστερά, δεξιά, πίσω ή μπροστά;

Και η απάντηση του Νασρεντίν:

- Στάσου όπου επιθυμείς, από την στιγμή που δεν είσαι μέσα!

Μια ομάδα φιλοσόφων ταξίδεψε σε όλον τον κόσμο για να βρει απάντηση στο ερώτημα, πότε θα φτάσει το τέλος του κόσμου. Μη μπορώντας να βρουν την απάντηση απευθύνθηκαν στον Νασρεντίν Χότζα.

- Γνωρίζεις εσύ Χότζα πότε θα φτάσει το τέλος του κόσμου;

- Φυσικά, απάντησε ο Νασρεντίν. Το τέλος του κόσμου θα φτάσει όταν πεθάνω εγώ.

- Είσαι σίγουρος; τον ρωτούν απορημένοι οι φιλόσοφοι.

- Τουλάχιστον για τον εαυτό μου, ναι...

Μια κρύα χειμωνιάτικη νύχτα, ο Νασρεντίν έβαλε στοίχημα με τους φίλους του, ότι θα μπορούσε να σταθεί στην πλατεία του χωριού, όλη την νύχτα, μες στο κρύο. Ο μοναδικός όρος ήταν να μην υπάρχει εκεί κοντά εμφανής πηγή θερμότητας. Το έπαθλο για τον κερδισμένο θα ήταν ένα πλούσιο γεύμα.

Έτσι κι έγινε. Ο Νασρεντίν στεκόταν όλη την νύχτα στην παγωμένη πλατεία και το πρωί που έληξε το στοίχημα, έτρεξε περσιχάρης να συναντήσει τους φίλους του και να τους αναγγείλει την νίκη του. Ένας απ' αυτούς όμως, είχε μια ένσταση:

- Σε απόσταση 3 μέτρων από εσένα, πίσω από ένα παράθυρο, ήταν αναμμένο ένα κερί. Άρα υπήρχε πηγή θερμότητας.

Επομένως έχασες το στοίχημα και θα πρέπει να μας κάνεις το τραπέζι.

- Αυτό είναι γελοίο, απάντησε ο Νασρεντίν. Πως θα μπορούσα να ζεσταθώ από ένα κερί και μάλιστα από τόση απόσταση και πίσω από ένα παράθυρο;

Οι υπόλοιποι όμως ήταν ανένδοτοι. Έτσι ο Νασρεντίν δέχτηκε την άποψή τους και υποσχέθηκε να τους κάνει το τραπέζι.

Λίγες μέρες αργότερα τους προσκάλεσε στο σπίτι του για το γεύμα. Το φαγητό δεν ήταν έτοιμο όταν πήγαν, ο Νασρεντίν όμως τους καθησύχασε:

- Φίλοι μου, κάντε λίγη υπομονή και το γεύμα θα είναι έτοιμο σε λίγο. Τώρα το μαγειρεύω.

Λέγοντας αυτά πήγε στην κουζίνα για να συνεχίσει το μαγείρεμα. Η ώρα περνούσε και ο Νασρεντίν με το φαγητό δεν έκανε την εμφάνισή του. Τελικά, οι πεινασμένοι φίλοι του αποφασίζουν να πάνε στην κουζίνα για να δουν τι γίνεται. Εκεί έκπληκτοι αντικρίζουν τον Νασρεντίν να βρίσκεται καθισμένος μπροστά σε ένα μεγάλο καζάνι. Κάτω από το καζάνι ήταν τοποθετημένο ένα αναμμένο κερί. Ήρεμος, γυρνάει και τους λέει:

- Μην ανησυχείτε φίλοι μου. Το φαγητό θα είναι έτοιμο σε λίγο. Όπως βλέπετε, μαγειρεύεται.

- Έχεις τρελαθεί Νασρεντίν; Πως είναι δυνατόν να βράσει το φαγητό με ένα αναμμένο κεράκι;

- Η άγνοιά σας με διασκεδάζει φίλοι μου. Αν ένα κερί σε απόσταση 3 μέτρων μπορεί να ζεστάνει έναν άνθρωπο, τότε σίγουρα ένα κερί όταν βρίσκεται σε απόσταση 3 εκατοστών από ένα καζάνι, μπορεί να βράσει και το φαγητό.

Γυρνώντας από ένα ταξίδι ο Νασρεντίν με την σύζυγό του, ανακαλύπτουν ότι τους έχουν ανοίξει το σπίτι και τους έχουν κλέψει. Η γυναίκα του ήταν κατηγορηματική:

- Το λάθος είναι δικό σου. Θα έπρεπε να βεβαιωθείς πριν φύγουμε, ότι το σπίτι είναι κλειδωμένο.

- Δεν έκλεισες καλά τα παράθυρα, λέει κάποιος από τους γείτονες που έτρεξαν να δουν τι συμβαίνει.

- Δεν το περίμενες αυτό; είπε κάποιος άλλος.
 - Οι κλειδαριές ήταν ελαττωματικές και δεν τις αντικατέστησες, πρόσθεσε ένας άλλος.
 - Μια στιγμή! τους διέκοψε ο Νασρεντίν. Δηλαδή ο μοναδικός υπεύθυνος είμαι εγώ κατά την γνώμη σας;
 - Εμ ποιος άλλος; απάντησαν αυτοί.
 - Τι θα λέγατε για τους κλέφτες; Αυτοί είναι εντελώς αθώοι; είπε ο Νασρεντίν.
-

Μια μέρα ο Νασρεντίν έπεσε σε ένα ποτάμι και θα πνιγόταν αν δεν τον έσωζε κάποιος που περνούσε από εκεί. Έκτοτε, ο άνθρωπος που έσωσε τον Νασρεντίν φρόντιζε να του υπενθυμίζει την χάρη που του χρωστούσε. Αφού αυτό συνέβαινε για αρκετό καιρό, τότε ο Νασρεντίν παίρνει τον σωτήρα και του λέει να ξαναπάνε στο ποτάμι. Αφού έφτασαν εκεί, τότε ο Νασρεντίν πηδάει μέσα και απευθυνόμενος στον σωτήρα του, λέει:

- Τώρα είμαι στην ίδια κατάσταση που με είχες βρει πριν με σώσεις. Παράτα με λοιπόν και σήκω φύγε!
-

Ο Νασρεντίν καθόταν ακίνητος στον ήλιο με το πρόσωπο καλυμμένο με μύγες οι οποίες τον απομυζούσαν. Αυτός όμως καθόταν ατάραχος και τις ανεχόταν, χωρίς να αντιδρά καθόλου. Ξαφνικά βγαίνει έξω η γυναίκα του και βλέπει την όλη κατάσταση. Παίρνει λοιπόν ένα πανί και διώχνει τις μύγες από το πρόσωπο του Χότζα. Αυτός έγινε έξω φρενών και άρχισε να τη βρίζει και να τη μαλώνει.

- Μα γιατί άντρα μου με μαλώνεις, αφού έδιωξα τις μύγες που σου ρουφούσαν το αίμα; άρχισε να κλαίει αυτή.
- Ανόητη ανόητη, φώναζε ο Χότζας, αυτές οι μύγες ήταν χορτάτες! Τώρα που τις έδιωξες θα έρθουν άλλες και...αυτή τη φορά θα είναι πεινασμένες!

Διαβάστε περισσότερα: [Ιστορίες του Νασρεντίν Χότζα | Πάρε-Δώσε http://www.pare-dose.net/2642#ixzz53880GnXX](http://www.pare-dose.net/2642#ixzz53880GnXX)